

Monte Carlo

Myslím, že to bylo v roce 1998, když u nás ve Stuttgartu zazvonil telefon. Žili jsme tehdy v přestavěném bytě v západní části města nedaleko centra a musím říci, že to bylo velmi hezké bydlení. Budova byla postavena kolem roku 1900. Starý, solidní dům z přelomu století, vyzděný na třímetrovém soklu z pískovce, který přežil válku a bude jistě domovem ještě mnoha generacím. A nám patřila v tomto solidním, starém domě dvě podlaží, která jsme k vlastnímu obrazu přestavěli. Jelikož jsem již osmým rokem vlastnil malou topenářskou firmu, která docela fungovala, využil jsem suterénu jako skladu a v přízemí o patro výše jsme bydleli.

„Ano, u telefonu,“ odpověděl jsem mužskému hlasu na druhé straně, který se představil jako Jiří Bonzák. Už nevím přesně, jak to říkal, ale šlo o to, že byl pověřen panem Majerem se mě zeptat, jestli by bylo možné pro něj udělat nějaké instalační práce v jednom apartmánu u moře, přímo kousek nad známým přístavem v Monte Carlu. Je fakt, že mě to trochu překvapilo, nebyla to úplně standardní nabídka, ale zase mě to nějak moc nerozhodilo, poněvadž v té době jsem byl v Monacu na výletě asi už pětkrát, ale vždy to bylo jen na chvíli a teď to mělo být pracovně, na několik dní a za peníze. Ta představa, že vyrazím s mým kolegou Patrickem do Monte Carla instalovat vodu a topení, mě přímo nadchla a bylo mi hned jasné, že do toho jdu.

Pan Majer utekl do Německa už přede mnou a v roce 1984, kdy jsem já teprve začínal s kurzem němčiny, zvykal si na život bez mých přátel, poznával nové lidi a okolí, on už měl fungující makléřskou firmu s nemovitostmi a byl v mých očích docela za vodou. Musím uznat, že on osobně mi byl vždycky docela sympatický a já si jeho schopností vážil. Spíše ty Čechy, co pro něj pracovali a lezli mu do zadku, ty jsem teda nemusel. Takže moje firma již v minulosti pro

jeho společnost občas dělala, on mě osobně také znal a nejspíš měl ke mně důvěru. Později mi říkal, že zednické práce si nechá dělat od těch pracantů z Česka, ale na elektriku, topení a vodu si vzal firmy, které už poznal v Německu.

Domluvil jsem se s manželkou, že tam pojedu a asi za týden jsme s Patrickem naložili pickupa instalatérským materiálem, na střechu jsme připevnili asi sto metrů měděných trubek a poté jsme vyrazili po dálnici Stuttgart – Basel – Lyon – Nice do slunného Monte Carla. Na cestu jsme se vydali přes noc a někdy k polednímu druhého dne jsme byli na místě.

Zmíněný apartmán jsme našli bez velkých obtíží, poněvadž tam mají rozumné značení ulic. U vchodu do budovy jsme se dozvonili na pracanty z Česka, kteří už na přestavbě penthauzového bytu pár dní pracovali. Představili jsme se, uklidili auťák do temné garáže a netrvalo dlouho, už jsme stáli u zábradlí na terase, zalité rozpáleným přímořským sluncem a zírali na přímo pod námi se rozléhající přístav. A přesně TO byl ten okamžik, kdy člověkem projede ten nádherný pocit svobody, krásy, štěstí, a naděje. V jedné ruce úplně ledová dvanáctka Pilsner Urquell, v druhé ruce cigárko a mozek rozpálený tou nádhernou přítomností moře, vůní rozkvetlých růží a záhadným pocitem možného dobrodružství. Okamžik, který miluji, kterých není v životě mnoho a když se objeví, musí se plně využít, musí se uchopit a držet, držet co nejdéle to jde.

Nevím, jak dlouho jsem tak mlčky stál a pozoroval tu nádhernou kulisu monackého osobního přístavu, naplněného desítkami velmi luxusních plavidel, patřících mezi skvosty majetku několika boháčů naší přítomnosti. Pak dorazil pan Majer osobně. V té době už měl pěkně našlápnuto stát se jedním z majitelů podobné lodě, ale myslím, že ještě takové bohatství neměl. Vím jenom, že už několik let žil opět v Česku a říkalo se, že je hrdým vlastníkem mnoha pražských domů. Neviděl jsem ho asi pět let, a myslím, že se ani moc nezměnil.

Vypadal zdravě, dobře naladěný a plný humoru. Později, když jsme chodili společně nakupovat zboží, mívali jsme spolu různé debaty a já jsem se ho tehdy zeptal, co si myslí o panu Bonzákovi, co mi řekl v telefonu o této rekonstrukci. Ještě se musím zmínit, že pan Bonzák u něj začínal s nošením sádrokartonů na půdu a po letech se stal jeho mužem číslo dva v německé firmě. Byl jsem opatrný a chtěl jsem znát jeho názor na toho člověka. Odpověď byla jednoduchá a moc mě potěšila. „Já vím, on je svůj, leze mi někam, ale mně to nevadí, nevšímám si toho, a on je za moje mlčení aspoň loajální.“ Líbilo se mi, jak mi to na rovinu řekl. Takže pan Majer byl podle mé stupnice kvalit bohatý, schopný originál a někteří, co se motali kolem něj a nalepili se, ... rozhodněte sami.

Bylo už pozdě odpoledne, když jsme ukončili konzultaci o provedení instalačních prací, které bylo potřeba udělat. Dostali jsme k ruce dva české kluky, ubytovali se v jedné místnosti na zemi a s lehkou náladičkou po třech plzeňských pivech jsme se rozhodli, že půjdeme na obhlídku města. Jeden z těch pracantů zhruba v našem věku jménem Jirka šel s námi.

Asi dvě stě metrů od proslulého, monackého Casina jsme úplně náhodou objevili jazzový klub, kde hrávala večer živá muzika. Chodívali jsme tam skoro každý večer, myslím celkem třikrát. Hráli tam nějakí černoši z Paříže skvělou funky muziku a my jsme se vždycky dobře bavili, trsali a nakonec jsme opouštěli lokál dost v náladě. Jednou jsme to s Patrickem slušně přehnali, vylezli jsme z klubu úplně rozesmátí a téměř po čtyřech. Nevím, jak je to možné, ale vždycky jsme nějak trefili do apartmánu a ráno, když nás probudil rachot vrtaček, jsme se dali nějak dohromady a začali s instalací.

Je fakt, že jsme si po ránu spravovali náladu a hledali chuť do práce pomocí chlazeného piva, protože na kocovinu ani příjemné podnebí středozemního moře neplatí. V kuchyni byla lednice, ve které jsem objevil ještě panenskou lahev Johnyho Walkera. Po konzultaci s

Patrickem a pracantama z česka jsem ji otevřel a chodili jsme tak trošku pocucávat. Byli jsme opatrní a docela rozumní, panovala skvělá nálada, práce odsejpala a já si ještě občas odskočil na točené pivko do jednoho baru na rohu přes ulici. Tam mě to děsně bavilo. Chodili tam místní, zcela běžní lidé. Popíjeli si svou lahodnou kávičku, trošku si poklábosili nebo četli noviny a vůbec neměli tušení, kdo to vlastně teď přišel do jejich baru. Já měl srovnanou kocovinu, bylo mi skvěle, ale vím, že to nebylo to moje místo, připadal jsem si jako na návštěvě. Jako z jiného světa. Prožíval jsem pěti nebo šestidenní pracovní výlet do exotického místa pod lehkým vlivem alkoholu, a tam seděli lidé, kteří tu bydleli, byli střízlivý a neměli ani tušení, co já jsem zač, kde žiju a co tady vlastně dělám. Myslím, že jsem v tu chvíli na tom byl lépe než oni, měl jsem přece ten krásný pocit dobrodružství z něčeho nového, i když se nic moc nedělo. Byl to ten pocit svobody. Jsem v Monte Carlu, tamhle nahoře pracuju (nebo spíše organizuju, nakupuju), a teď si dám jedno pivko a půjdu zpátky, něco tam udělám a pak si třeba dopřejeme pěkně vychlazeného panáka a večer skvělá muzika.

Jednou jsem si takhle odskočil na růžek, vrátil jsem se za půl hodiny a v kuchyni měl přednášku muž číslo dva z české firmy pana Majera. Byl to poměrně mladý, vytáhlý podležák a šlo mu o to, kdo otevřel tu whisky. Omluvil jsem se za mojí troufalost a oznámil mu, že zakoupím novou. On ji tam měl pro pana Majera jako dárek, tak se cítil kapánek okraden a měl spousty řečí.. Byl z toho dost rozhozený a fakt je ten, že tento týpek z české organizace už pro mě neměl hezkého slova. Čeští pracanti z něj měli dosti vítr, protože to byl jejich šéf, ale mně byl úplně jedno, jelikož pan Majer a já jsme byli v tomhle případě i přes náš velký společenský rozdíl pouze obchodní partneři a tudíž jsem před ním hlavu sklánět nemusel. Práce úspěšně pokračovaly, a nic nebránilo tomu, abychom nadále trávili své večery s porcemi alkoholu a kultury v našem hudebním

hnízdečku. Třetího dne po šesté hodině jsme ukončili montáž s tím, že se půjdeme vykoupat do moře. Vyzazili jsme ve třech a cestou zpátky jsme procházeli přístavem.

„Nedáme pívko?“, ozval se Patrick. Souhlasili jsme a v příjemné hospůdce kousek od vody jsme si každý objednal jednoho tupláka. Byl nádherný podvečer, už se začínalo stmívat a alkohol příjemně fungoval. Nálada lehce uvolněná. Nevím, co mě to napadlo, seděli jsme natočeni čelem k moři asi 50 metrů od nádherné lodi, možná 70 m dlouhé, na které se začínala konat nějaká párty, když se do příjemného mlčení ozval můj hlas:

„O co, že se na tu loď dostanu a strávím tam minimálně jednu hodinu?“ Chvilí bylo ticho, nebrali to vážně a já se v tom nápadu totálně ujistil.

„Tak o co?“ zvýšil jsem hlas a potouchle se usmál.

„To je blbost, je tam ochranka a vůbec dobře, o kilo,“ řekl Patrick a mě bylo jasné že nesmím couvnout a půjdu do toho. Dopíjel jsem pivo, vymýšlel strategii a pak jsem se pomalu zvednul ze židle a s lehkým úsměvem člověka ve výborné náladě jsem oklikou zamířil k té nádherné lodi. Kluci mi ještě popřáli na cestu hodně štěstí a pak už jsme byli jen já, mé troufalé rozhodnutí a ta pitomá loď, která už byla slušně naplněna spoustou bohatých lidí ze všech koutů světa.